

MIENKE FIJEN

Bestemd voor elkaar

ROMAN

Bestemd voor elkaar

Mienke Fijen bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Voor elkaar-serie

1# Geknipt voor elkaar

Voor een glimlach (novelle)

1

Ellemieke

Ik laat mijn vinger over de kleurrijke ruggen glijden. Namen van landen en plaatsen trekken aan me voorbij. Oslo, al geweest. Nieuw-Zeeland, check. Canada, zeker wel. Australië, daar begon mijn reisavontuur. Van alle andere bestemmingen kan ik nu slechts dromen. Ik kijk omhoog naar het prachtige gewelfde plafond met de door de tijd verweerde schilderijen. Mijn blik glijdt als vanzelf naar de hoge glas-in-loodramen waardoor het zonlicht in bundels naar binnen valt. Uren kan ik hier doorbrengen, in de mooiste boekhandel van de stad, zonder me een moment te vervelen. Er daalt hier een rust op me neer die me vanbinnen verwarmt als de warme chocolademelk met slagroom en marshmallows die we in de winter bij lunchcafé Bikke op de kaart hebben staan.

Op mijn enige vrije dag dwaal ik graag rond tussen de boeken. Het liefst op deze afdeling. Ik kijk naar de boekenkast, waarin de wereld die ik zo graag verder zou ontdekken aan mijn voeten ligt. Omgeven door reisboeken voelt het alsof ik even weg ben van de dagelijkse beslommeringen en hectiek in het lunchcafé van mijn vriend Daan, waar ik ruim anderhalf jaar geleden voor het eerst een voet over de drempel zette. Hier kan ik mijn gedachten de vrije loop laten en loskomen van mijn werk als barista. In mijn jeugd was deze boekhandel een veilige haven om een paar uur te kunnen ontsnappen aan de realiteit. Het is vast geen toeval dat ik er de afgelopen weken weer geregeld voor kies om hier weg te dromen.

De boekenruggen in de kast lachen me toe en roepen om er eentje te kiezen. Deze dagen word ik al gelukkig van het bladeren door reisboeken. Nog gelukkiger zou ik zijn wanneer ik daadwerkelijk weer een keer mijn koffers kon pakken voor een volgende reis. Begrijp me niet verkeerd, ik ben stapelgek op Daan, maar een nieuw avontuur... Ik zucht zo luid dat een man verderop verstoord opkijkt van zijn boek.

Mijn vinger strijkt alweer langs de ruggen. Ik sluit mijn ogen. Het is leuk op deze manier het lot te laten bepalen wat je volgende bestemming is. Al is het slechts in de mooiste boekhandel van Maastricht en niet in het echt, zoals ik dat het liefst zou doen. Misschien ontdek ik wel een plek waar Daan en ik op een dag samen naartoe kunnen gaan. Als hij het zichzelf toestaat een keer los te komen van het lunchcafé, lijkt het me heerlijk om samen met hem een mooie reis te maken. Ik zucht nogmaals – dit keer wat zachter – bij het besef dat ik dat niet snel zie gebeuren.

Ik had mezelf na mijn eerste reisperiode voorgenomen niet te lang in Nederland te blijven en me vooral niet te binden. Mijn schouders zakken. Heel soms vraag ik me af waar ter wereld ik nu zou zijn als ik niet bij Bikke naar binnen was gelopen en niet net iets te lang in die dromerige grijsblauwe ogen van de eigenaar had gestaard. Ik was op zoek naar werk, zodat ik mijn volgende reis kon bekostigen. Niets of niemand kon me daarvan weerhouden. Ik moest geld verdienen om zo snel mogelijk mijn biezen te kunnen pakken, op weg naar een nieuwe bestemming die ergens op de wereld op me lag te wachten. Waar dat ook mocht zijn.

Hoe anders is het gelopen. Dat ik geen concreet reisplan had, is waarschijnlijk de reden dat ik lang genoeg ben blijven plakken om te wortelen. Dat, en die knappe chef die me met zijn charme zonder veel moeite om zijn vinger wist te winden. Onwillekeurig maken mijn mondhoeken een opwaartse beweging. Iedere dag weer bekijkt Daan me alsof ik het lekkerste gerecht op de menu-

kaart ben. Het voelt bijzonder om iemand te hebben die zoveel om je geeft en je waardeert om wie je bent. Een warme gloed verspreidt zich door mijn borstkas. Ik ben dol op Daan en ons leven samen voelt voor het overgrote deel van de tijd als zo'n favoriet kledingstuk waar je absoluut geen afscheid van wilt nemen. Het zit als gegoten, maar toch... Ik ben niet gewend om lang op een plek te blijven en dat maakt dat ik me soms nog onwennig voel bij deze samenwoon-status. Ik wijt het volledig aan mijn ronduit kloterige jeugd, waarin ik nooit een kans kreeg om te wennen aan een omgeving of vriendschappen op te bouwen. Daan weet dat en begrijpt me grotendeels omdat zijn jeugd ook niet rooskleurig is geweest. Hij is geduldig met me, maar hoe fijn zou het zijn als ik ook mijn reispassie met hem kon delen.

Voorzichtig schuifel ik een stukje naar links, mijn vinger hobbelt over de gladde ruggen, tot ik besluit te stoppen. Ik open mijn ogen en zie mijn vingertop rusten op de glanzende kaft van een reisgids met bestemming Bali en Lombok. Indonesië, daar is mijn moeder ook geweest. Mijn hart maakt een sprongetje. Op de voorzijde prijkt een foto met daarop een masker van een rode draak met grote, zwarte kraalogen. Het masker is versierd met goudkleurige krullen en stukjes gekleurd glas. Twee rijen witte tanden lachen me toe en nodigen me uit het boek open te slaan. Foto's van tempels, witte stranden en mensen in kleurrijke kleding trekken me een andere wereld in. Mijn hart begint sneller te kloppen bij het zien van de groene rijstvelden en de oerwouden, waar ik in mijn fantasie de apen al zie rondlopen. Het water loopt me in de mond wanneer ik een bladzijde omsla en getrakteerd word op plaatjes van gerechten uit de Balinese keuken. Weer een paar bladzijdes verder sta ik vlak voor een schitterende waterval, omgeven door rotsen die overgroeid zijn door klimplanten. De plaatjes doen me denken aan gelukkige momenten uit mijn jeugd, die er toch ook waren.

Ik heb geen flauw idee hoelang ik 'onderweg' ben geweest, wan-

neer ik vlakbij een vrouw haar keel hoor schrapen. Betrapt sla ik het boek dicht. Als ik me omdraai, zie ik een paar vriendelijke ogen die me van achter een bril met een glimmend rond montuur onderzoekend aankijken.

‘We gaan zo sluiten,’ klinkt het verontschuldigend.

Ik knipper een keer en kijk verschrikt op mijn horloge. Vijf voor zes. Ik had Daan beloofd de boodschappen te doen en te koken.

‘Ik lijk hier altijd de tijd te vergeten,’ stamel ik.

‘Tja, dat horen we wel vaker.’ De ogen van de verkoopster twinkelen achter haar brilglazen. ‘Wil je het boek kopen of zal ik het voor je terugzetten?’

Ik staar van de verkoopster naar het boek en weer terug. Ze steekt haar hand al naar me uit om het van me over te nemen. Ik trek het naar me toe alsof het de laatste druppel water in een zinderend hete woestijn is en klem mijn armen eromheen.

‘Ik eh...’ Ik wil dit boek helemaal niet loslaten. Ik-wil-hiernaar-toe. Misschien moet ik het kopen. Ja, dan kan ik het thuis laten rondslingeren in de hoop dat Daan wellicht op een idee gebracht wordt. Hij werkt hard, maar hij zal toch ook wel een keer het punt bereiken dat hij een vakantie nodig heeft?

Mijn gedachten worden verstoord door het tikkende geluid dat de hak van de verkoopster op de spekstenen vloer maakt. Met een blik van komt-er-nog-wat-van kijkt ze me aan.

‘Ik neem het,’ zeg ik gehaast. Onderweg naar de kassa bedenk ik dat zelfs wanneer Daan niet toehapt, dit boek me sowieso uren plezier gaat brengen.

2

Daan

‘Jij rotkat.’ Ellemieke komt Bikke binnenlopen en houdt een heftig tegenstribbelende Sjeng in een stevige houdgreep onder haar arm. Ze wordt gevolgd door meneer Gielen, die zijn luid piepende poedeltje een stuk tederder in zijn armen houdt. Met stevige passen beent ze naar de deur die toegang biedt naar onze bovenwoning. ‘Jou wil ik even niet meer zien.’

Vanuit de open keuken kijk ik toe hoe ze Sjeng op de trap zet, waarna ze de deur met een klap dicht laat vallen.

‘Dat bies is levesgevaarlek. Kiek noe wat heer mèt mien Binky-ke heet gedoon?’ brieft Gielen. Bezorgd kijkt hij naar de bundel bruine krullen die kermend tussen zijn armen en borst ingeklemd zit.

Ellemieke buigt zich eveneens over het beestje. ‘Gelukkig, het is maar een schrammetje,’ stelt ze vast.

‘Maar een schrammetje?’ De verontwaardiging druipt van Gielens gezicht.

‘Zal ik een nat doekje pakken zodat we zijn neusje schoon kunnen deppen?’ Ze reikt met haar vingers naar Binky om hem op zijn koppie te kroelen. Wanneer die al net zo vals begint te grommen als zijn baas, trekt ze haar hand snel terug.

‘Je blijft van hem af,’ bijt Gielen haar toe en hij trekt Binky zo mogelijk nog dichtër naar zich toe. ‘Die terrorkat van jullie heeft al genoeg gedaan. Dat beest domineert hier heel de straat met zijn territoriumdriften. Ik eis dat jullie hem vanaf nu binnenhouden.’

Ik trek een wenkbrauw op bij de toon die Gielen aanslaat, maar houd me in.

‘Ik vind het vervelend wat er gebeurd is,’ begint Ellemieke behoedzaam, ‘maar misschien kunt u Binky in het vervolg beter ergens anders uitlaten. Of het moet zijn dat u iedere ochtend hier zelf de boel wilt komen schoonmaken...’

Ongewild ontsnapt me een grinnik.

Voorzichtig kijkt Ellemieke in de richting van meneer Gielen, die inmiddels bijna paars aanloopt. ‘Kan ik u misschien een kop koffie aanbieden voor de schrik?’ zegt ze snel.

‘Tech wèl hei gein secónd langer blieve,’ blaft hij haar toe. ‘Kom Binky’tje,’ zegt hij sussend terwijl hij de zaak uit beent.

‘Laat me raden,’ begin ik als de rust is wedergekeerd. ‘Die kuthond stond op zijn gemak de muur van ons portiek weer eens vol te zeiken?’

Ellemieke laat haar schouders hangen en kijkt me met een enigszins gefrustreerde blik aan. ‘Wat moeten we toch met die rebelse kater van jou?’

‘Ik geef hem anders groot gelijk, en jou ook,’ werp ik tegen.

Ze kijkt me bedenkelijk aan.

‘Moet die Gielen z’n hond maar ergens anders zijn poot op laten tillen. Hoe zou hij het zelf vinden als zijn muur bijna iedere dag bepist wordt? Zal ik morgenvroeg mijn blaas eens gaan legen tegen zijn gevel?’

‘Als je dat maar uit je hoofd laat.’ Hoofdschuddend en met een lach om haar mond loopt Ellemieke met een emmertje sop naar buiten om de pies weg te schrobben.

Het is goed dat ik me niet in het gesprek gemengd heb. Als ik me ermee bemoeid had, hadden we de poppen pas echt aan het dansen gehad. Ik ben verre van diplomatiek. Mijn vriendin heeft overduidelijk het meeste geduld van ons twee, al kon ik zojuist uit haar reactie opmaken dat ook daaraan grenzen zitten. Wat is

het fijn om met iemand te zijn die je tekortkomingen kent en je aanvult. Het zijn dit soort momenten die maken dat ik telkens een beetje meer van haar ga houden. Terwijl ik de mise-en-place in orde maak, gaan mijn gedachten terug naar onze eerste ontmoeting, ruim anderhalf jaar geleden.

Ik hoor de deur open- en dichtgaan en zie hoe een aangename verschijning mijn zaak binnen komt lopen. Mijn brein registreert kort warrig haar, een vaal shirt, een spijkershort en een oude canvas rugzak die losjes over haar schouder hangt. Ze ziet eruit alsof ze regelrecht uit 3 op Reis is gestapt. Een vrouw van de wereld op afgetrapte gympen. Wanneer ze me tot op een paar meter genaderd is, word ik betoverd door een paar heldere, blauwe ogen die me onbevangen aankijken. Ze haalt haar hand door haar korte blonde haren en gebaart dan met haar duim over haar schouder naar het affiche dat ik al een tijdje aangeplakt heb hangen.

‘Je bent op zoek naar een medewerker.’ Ze kijkt me vragend aan.

‘Ben je hier voor die vacature of kom je voor een kop koffie?’ Ik trek een wenkbrauw op en kan het niet laten om mijn blik vluchtig over haar slanke lichaam te laten glijden. Ze lijkt mijn snelle scan niet op te merken en kijkt de zaak rond, waarna haar blik blijft rusten op de koffiemachine achter de bar.

‘Misschien wel allebei.’ Ze bijt op haar onderlip, die terugveert wanneer ze hem loslaat. ‘Het zal je vast interesseren dat ik een tijdje als barista heb gewerkt,’ zegt ze.

In mijn oren zwelt de muziek van een volledig symfonieorkest aan. Want al ben ik ontzettend handig in de keuken, die koffiemachine en ik zijn sinds de opening van Bikke nooit vrienden geworden.

‘Waar zijn mijn manieren gebleven.’ Ik doe een stap naar voren en steek mijn hand naar haar uit. ‘Daan van Dijk.’

‘Ellemieke Smeets.’ Ze schudt me de hand. ‘Ik heb geld nodig, jij een medewerker,’ zegt ze onomwonden. ‘Dus ja, een kop koffie lijkt

me een prima start.' Er verschijnt een speelse lach om haar mond.

Dan besef ik dat ik haar hand nog altijd vastheb en laat ik hem los. Ik gebaar uitnodigend naar een tafeltje en begeef me in de richting van het glimmende monster achter de bar.

Wanneer ik een paar minuten zweten later met twee koppen koffie aan tafel verschijn, zit Ellemieke met haar neus al in de menukaart. Trots zet ik haar de koffie voor want, al zeg ik het zelf, het is me gelukt om twee prima bakkies uit die herrieschopper te krijgen. Ik neem tegenover haar plaats.

'Je hebt een interessante kaart.' Ze zet hem terug op tafel.

'Ik vind het belangrijk om vernieuwend te zijn en niet de standaard gerechten te serveren die je bij de meeste lunchrooms op de kaart ziet. Je kunt hier geen uitsmijter of tosti bestellen. En ik zorg altijd voor gerechten met een Scandinavische twist.'

'Toen ik langs kwam lopen en de gevel zag had ik direct het gevoel dat ik hier naar binnen wilde,' zucht ze dromerig. Haar blik dwaalt door het lunchcafé. 'Deze zaak doet me qua inrichting denken aan de koffiebar waar ik gewerkt heb in Oslo. Daar is mijn liefde voor koffie ontstaan en heb ik het vak geleerd. Noren zijn een van de grootste koffiedrinkers ter wereld. Je zou het niet denken, maar ze hebben een rijke koffiecultuur.'

'Dan ben ik benieuwd wat je van mijn koffie vindt.' Ik kijk haar verwachtingsvol aan. 'In alle eerlijkheid heb ik nog altijd geen warme band opgebouwd met dat koffiekabinet achter de bar.'

Met een lach pakt Ellemieke haar kopje bij het oor en kijkt erin. Ze walst de koffie erdoorheen en neemt slurpend een slokje.

'En?'

'Absoluut niet slecht.'

'Ik hoor een maar aankomen.'

'Ik zou je kunnen laten zien hoe ik dat in Oslo deed.' Ze houdt haar hoofd een beetje scheef in afwachting van mijn reactie. De blik in haar helderblauwe ogen heeft iets vastberadens en betoverends tegelijk.

‘Graag, ik vermoed dat ik nog wel het een en ander kan leren.’

We begeven ons achter de bar waar Ellemieke het apparaat aan een quickscan onderwerpt.

‘Kijk,’ zegt ze terwijl ze de theedoek van de kopjes boven op de machine trekt en een espressokopje in haar hand neemt. ‘Dit is niet verstandig.’

Er verschijnt een lach om haar mond. Mijn gezicht moet boekdelen spreken.

‘Maak je geen zorgen, het is een veelgemaakte fout. Als je de kopjes omgekeerd op het apparaat zet, worden ze te warm,’ verklaart ze. ‘Leg je er een doek bovenop, dan worden ze nog warmer.’

Mijn wenkbrauwen veren een stukje op. Ze pakt mijn hand en legt hem om het kopje.

‘Hier, voel maar.’

De warmte van het porselein dringt door in mijn hand.

‘Als je hem nu onder de uitloop zou zetten en een espresso maakt, verbrandt de cremalaag,’ gaat ze verder. ‘En daarmee loop je het risico dat de kwaliteit van de koffie achteruit dendert.’ Ze kijkt opzij om te zien of ik haar kan volgen. ‘Zal ik je het verschil laten proeven?’

Ik knik als de brave schooljongen die ik nooit geweest ben. Ze zet een espressokopje op de bar. Met een aantal behendige bewegingen vult ze de piston met versgemalen koffie uit de molen, drukt de koffie aan met de tamper en plaatst hem in het apparaat. ‘Het is belangrijk dat de gemalen koffie al bij het vullen van de piston gelijkmatig verdeeld is. De dichtheid van de koffie moet immers na het aandrukken overal gelijk zijn, zodat je een egale cremalaag krijgt.’

‘Je weet kennelijk waarover je het hebt,’ zeg ik, niet eens moeite doend mijn bewondering te onderdrukken. Er verschijnt opnieuw een lach om haar mooie mond.

Intussen heeft ze het afgekoelde kopje onder de piston geplaatst. Met een sissend geluid komt de machine tot leven en al gauw loopt de koffie via de dubbele uitloop het kopje in.

‘Doordat de koffie overal in de piston dezelfde dichtheid heeft, loopt hij er aan iedere kant even snel uit en krijg je een perfecte espresso.’ Met een tevreden gezichtsuitdrukking reikt ze me het kopje aan.

Ik kijk bewonderend naar de hazelnootkleurige laag die erop drijft en fluit goedkeurend tussen mijn tanden.

‘Wacht maar tot je hem proeft,’ klinkt het zelfverzekerd.

Voorzichtig neem ik een slokje van haar creatie en ik word overvallen door een smaaksensatie die al mijn zintuigen doet opvliegen uit hun luie stoel. Met haar volle onderlip tussen haar tanden geklemd staat ze me aan te kijken in afwachting van mijn reactie. Wanneer die te lang op zich laat wachten, zegt ze: ‘Zal ik om je het verschil te laten zien en proeven de andere er nog even bij pakken?’

‘Nee,’ zeg ik resoluut. ‘Je bent aangenomen.’

‘Hé jij.’

Er glijdt een arm om mijn middel, gevolgd door een paar zachte lippen op mijn wang. Het onderwerp van mijn uitstapje naar het verleden is ongemerkt weer binnen komen lopen en staat nu naast me. Ik leg het mes weg waarmee ik een komkommer julienne sta te snijden, draai me naar haar toe en leg ook mijn armen om haar middel.

‘Waar zat je met je gedachten?’ Ze kijkt me aan met die prachtige, onschuldige blauwe ogen van haar.

‘Ik bedacht net hoe gelukkig ik ben.’

Haar pupillen worden een fractie groter. ‘Is dat zo?’ Ze streelt langs mijn kaaklijn. De haartjes van mijn driedagenbaardje raspen onder haar nagels. ‘Wat een fijne gedachte,’ gaat ze verder. ‘Ik ben benieuwd of ik daar later vandaag nog iets van ga merken...’ Ze geeft me een speelse knipoog, die me spontaan een kriebel in mijn maagstreek geeft.

Het is fijn om te merken dat we ondanks ons drukke bestaan dit soort gevoelens nog altijd bij elkaar los weten te maken. Te vaak

laat ik me meezuigen in de waan van de dag. Ik kan mezelf als een bezetene op mijn werk storten met het gevolg dat ik 's avonds meestal niets meer waard ben. Deze spaarzame momenten met elkaar betekenen veel voor me. Diep in mijn hart stort ik me liever vol overgave op haar. Ik zou haar veel vaker moeten laten merken wat ze voor me betekent. We vormen hier in Bikke een geoliede machine en voegen allebei op onze eigen manier iets toe aan het concept. Ik vind het fijn haar door de zaak te zien bewegen. Hoe ze de menukaarten en vaasjes weer even rechtzet voordat onze eerste gasten zich aandienen. Dat ze niet rust totdat alles strak staat voordat we opengaan. Ellemieke zorgt ervoor dat het onze gasten aan niets ontbreekt, zodat ik mijn creativiteit los kan laten op de lunchgerechten die op de kaart staan. Onze samenwerking heeft ervoor gezorgd dat Bikke een nog groter succes is geworden dan het al was. Het komt geregeld voor dat we 'nee' moeten verkopen, omdat we gewoonweg niet genoeg ruimte hebben om meer tafels te plaatsen. Inmiddels kunnen onze gasten ook broodjes en picknickmanden afhalen. Dat laatste komt uit de koker van mijn vriend Thijs, die hier verderop Spaak runt, een fietsenwinkel annex fietsverhuur.

Ellemieke doet een stap bij me vandaan om weer aan het werk te gaan, maar ik trek haar in mijn armen. Nog voordat ze iets kan doen of zeggen, druk ik mijn lippen op de hare en zoen haar zacht en teder. Ik voel een rilling door haar lichaam gaan en dan smelt haar lijf tegen het mijne en geeft ze zich over. Haar handen kruipen omhoog via mijn rug en vinden mijn haren. Ze woelt er speels doorheen terwijl onze monden elkaar verslinden. Ik til haar op. Ze slaat haar benen om me heen. Als dit het einde van de werkdag was dan zou ik in één beweging mijn werkblad leeggeven en haar ter plekke laten merken wat ze teweegbrengt. Haar lippen veren als kussentjes tegen de mijne. Het kan haar inmiddels niet meer ontgaan wat de wrijving tussen onze lichamen bij me veroorzaakt.

Ik duw haar billen tegen het werkblad en laat haar voelen wat ze met me doet. Er klinkt een gesmoorde kreun uit haar keel, die direct gevolgd wordt door een kreun met een totaal andere lading als we ruw verstoord worden door geklop op het glas van de deur. Ze maakt haar mond los van de mijne en kijkt me aan. Op haar wangen zindert de hitte. Ik kijk terug, een scheef lachje om mijn mond, waarna ik haar op de grond zet. Ze wrijft haar sloof glad voor ze naar de deur loopt. Het is weer showtime...

De reis is vol hindernissen, de bestemming magnifiek

Ellemieke was op zoek naar een baan om haar volgende reis bij elkaar te sparen, Daan naar een medewerker voor zijn lunchcafé Bikke. Inmiddels vormen ze al anderhalf jaar een geoliede machine die van Bikke een succes maakt. Ook in de liefde vonden ze elkaar. Maar nu de vlinders langzaam neerstrijken, begint Ellemiekes reislust weer op te spelen. Machteloos besluit Daan hun relatie te verbreken, zodat zij haar vleugels weer kan spreiden.

Matteo, de eigenaar van de nieuwe ijssalon verderop in de straat, biedt Ellemieke een baan voor de zomermaanden zodat ze de rest van het jaar kan reizen. Een aanbod dat ze niet kan weerstaan.

Kunnen Daan en Ellemieke elkaar loslaten wanneer ze elkaar elke dag blijven zien?

Mienke Fijen schrijft meeslepende feelgood vol humor en romantiek. In 2023 won ze de Valentijnprijs voor het Beste Romantische Boek. *Bestemd voor elkaar* is het los te lezen tweede deel van de Voor elkaar-serie, over het leukste winkelstraatje in Maastricht.

ISBN 978 90 205 57497 | NUR 340

9 789020 557497